

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2175/2015
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца С.Ф. из Б., чији је пуномоћник С.П., адвокат из Б., против туженог М.Ђ., предузетника СЗТР А.С. Б., чији је пуномоћник Б.К.Б., адвокат из Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1174/13 од 08.04.2013.године, те ревизији туженог изјављеној против допунске пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1174/13 од 24.03.2015.године и ревизији изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1174/13 од 31.07.2013.године, у седници већа одражној дана 02.06.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1174/13 од 08.04.2013.године.

ОДБАЦУЈУ СЕ ревизије туженог изјављене против допунске пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1174/13 од 24.03.2015.године и решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1174/13 од 31.07.2013.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Беочину П1 499/11 од 27.09.2012.године, исправљене решењем тог суда П1 499/11 од 24.01.2013.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је ништава и без правног дејства изјава са датумом 31.12.2010.године, којом тужилац подноси отказ уговора о раду дана 31.12.2010.године, па иста не производи правно дејство. Ставом другим изреке, поништено је решење туженог од 31.12.2010.године о отказу Уговора о раду број 0112008 од 01.01.2008.године тужиоца, па исти не производи правно дејство и обавезан тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању, искуству у року од 8 дана. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 114.862,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду пресудом Гж1 1174/13 од 08.04.2013.године одбио је жалбу туженог и пресуду Основног суда у Новом

Саду, Судска јединица у Беочину П1 499/11 од 27.09.2012.године, исправљену решењем тога суда од 24.01.2013.године потврдио.

Допуснком пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1174/13 од 24.03.2015.године, обе жалбе тужиоца су одбијене и пресуда Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Беочину Пословни број П1 499/11 од 27.09.2012.године исправљене решењем тога суда од 24.01.2013.године се потврђују.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1174/13 од 31.07.2013.године, одбачен је неблаговремено поднети предлог за допуну пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1174/13 од 08.04.2013.године.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог изјављену против другостепене пресуде.

Врховни касациони суд је испитао побијане пресуде на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и утврдио:

Ревизије туженог изјављена против пресуде је неоснована, док су ревизије изјављене против допунске пресуде и решења недозвољене.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на које ревизијски суд пази по службеној дужности, ревизијама се неосновано указује на битне повреде поступка из члана 361. став 2. тачка 12 ЗПП, будући да су побијане пресуде јасне и садрже разлоге о битним чињеницама, нема сагласности због којих се не може испитати.

Према чињеничном стању тужилац се налазио у радном односу код туженог на пословима продавца у малопродаји ауто делова, у периоду од 01.01.2008.године до 08.01.2011.године. Од стране туженог дана 08.01.2011. године тужиоцу је саопштено да више не долази на рад, због престанка потребе за обављањем тих послова и да ће сам тужени радити на тим пословима и локацији на којој је радио тужилац. Тужиоцу је саопштено да ће бити одјављен од обавезног осигурања са даном 31.12.2010.године и да ће му се уручити решење о отказу уговора о раду по исплати зараде за децембар месец 2010.године. Након што је тужени ово саопштио тужиоцу, тужилац више није долазио на рад, али се обраћао туженом током јануара месеца 2011.године да му се врати радна књижица, уручи решење о отказу, како би се пријавио Националној служби за запошљавање, што је и био разлог позивања тужиоца од стране туженог. Када се појавио код туженог дана 27.01.2011.године, тужени је тужиоцу уручио копију обрасца М-А од 14.01.2011.године са којим га је одјавио од обавезног осигурања са даном 31.12.2010.године, а као основ престанка радног односа у овом обрасцу наведено је: „по споразуму“. Том приликом тужени је захтевао од тужиоца да потпише споразум о престанку радног односа са даном 31.12.2010.године, саопштивши да је то потребно да потпише како би избегао исплату отпремнине за тужиоца као вишку запослених и како би имао могућности да касније на те

послове запосли друго лице. Тужилац се овом предлогу успротивио, јер није желео да потпише споразум о престанку радног односа, а није хтео ни да му се откаже уговор о раду код туженог. Одбивши да потпише споразум о престанку радног односа, тужени је захтевао од тужиоца да се одрекне права на отпремнину што је тужилац такође одбио. После тога, тужени је показао изјаву у чијем садржају се налазио и потпис тужиоца. Остала садржина изјаве односила се на податке које је унео тужени, између осталог и податак да тужиоцу престаје радни однос са даном 31.12.2010.године и број личне карте тужиоца. На изјави стоји потпис тужиоца, али је он изјаву потписао бланко, пре него што је потписао уговор о раду, а коју је тужилац потписао са образложењем од стране туженог, да је: „потребно да то писмено потпише како би га пријавио код надлежног органа“. Поред те изјаве дана 27.01.2011.године тужиоцу је уручено решење о отказу уговора о раду од 31.12.2010.године, којим се тужиоцу на пословима продавца отказује уговор о раду број 0112008 од 01.01.2008.године због тога што је тужилац као запослени дао “писмену изјаву да жели да му престане радни однос са даном 31.12.2010.године”.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени суд је правилно применио материјално право када је поништио решење туженог од 31.12.2010.године о отказу уговора о раду тужиоцу број 0112008 од 01.01.2011.године и обавезао туженог да тужиоца врати на рад и да је ништава и без правног дејства изјава од 31.12.2010.године, којом тужилац је поднео захтев за отказ уговора о раду.

Одредбом члана 177. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005 и 61/2005) прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог; пре потписивања споразума послодавац је дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих докази у остваривању права за случај незапослености. Према цитираној одредби закона, основ за престанак радног односа је – споразум који закључују послодавац и запослени. Предлог за споразумни престанак радног односа не може се узети као изјава запосленог, односно послодавца о отказу уговора о раду. Уколико послодавац има намеру да откаже уговор о раду запосленом по члану 177. став 2. дужан је да пре потписивања споразума писаним путем запосленог обавести о последицама до којих долази у остваривању права у случају незапослености. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени о томе постигну сагласност, она се односи како на престанак радног односа, тако и на остала питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплату неисплаћених зарада и других примања по основу рада, права у погледу неискоришћеног годишњег одмора ...). Да би споразумни престанак радног односа производио радно-правно дејство он мора да буде резултат слободно дате, односно изражене воље (без пинуде, претње и у заблуди), односно без мана у вољи. Та воља не сме да буде изнуђена. У конкретном случају то је изостало, јер тужилац није слободно изразио вољу за закључење споразумног раскида уговора о раду, односно да му престане радни однос код туженог. Није потписао ни изјаву да жели да му радни однос заснован код туженог престане споразумом. Напротив тужени је у “изјаву” унео податке за тужиоца самоиницијативно, као и да тужиоцу престаје радни однос на лични захтев са даном 31.12.2010.године, унео број његове личне карте и потпис који није дат у

моменту када је сачињена изјава, него је коришћена бланко изјава тужиоца, коју је он потписао пре заснивања радног односа код туженог. Отказ уговора о раду тужиоца уследио је на основу радњи туженог који је искористио бланко потпис тужиоца, те овако дат споразумни престанак радног односа не може производити правно дејство, јер садржи ману воље, које овај споразум чини ништавим, па је правилно нижестепени суд оспорено решење о отказу уговора о раду тужиоца поништио као незаконито, а као последица незаконитог отказа, правилно је нижестепени суд одлучио о захтеву тужиоца за реинтеграцију у радни однос код туженог.

Неосновано се наводима ревизије побијана пресуда оспорава због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права-члана 175. став 1. и 4. Закона о раду, с обзиром да је отказ уговора о раду отказан супротно одредби члана 177. став 1. Закона о раду.

Врховни касациони суд је о ревизији туженог одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 405. став 2. ЗПП, будући да наводи ревизије не доводе у питање правилност побијане пресуде, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење, нити допринело уједначеном тумачењу права.

Врховни касациони суд је у смислу члана 401. став 2. тачка 4. ЗПП, одбацио ревизије туженог изјављене против побијане допунске пресуде од 24.03.2015.године и побијаног решења од 31.07.2013.године, јер на страни туженог не постоји правни интерес за њихово изјављивање, с обзиром да се истима оспорава неодлучивање по жалбама тужиоца, а не због неодлучивања по жалби туженог, о којој је одлучено.

Врховни касациони суд налази да је одлука о трошковима донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

Са изложеног Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Снежана Андрејевић,с.р.**